

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul Național al Magistraturii**

**Concurs de admitere la Institutul Național al Magistraturii
30 iunie - 6 octombrie 2015**

**PROCES VERBAL
de motivare a soluțiilor date contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept procesual civil**

4 septembrie 2015

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept procesual civil, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații din Anexa la procesul verbal de soluționare a contestațiilor la barem din data de 2 septembrie 2015, în temeiul art. 19 din Regulamentul privind concursul de admitere și examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, referitoare la baremul stabilit pentru proba eliminatorie de tip grilă la materia: Drept procesual civil.

Au fost formulate contestații de către 16 candidați, cu privire la urmatoarele întrebări:

- Intrebarea 26 G1 (29-G2; 48-G3; 43-G4) - contestata de un candidat.
Intrebarea 27 G1 (38-G2; 32-G3; 39-G4) - contestata de 6 candidați.
Intrebarea 28 G1 (34-G2; 42-G3; 40-G4) - contestata de un candidat.
Intrebarea 30 G1 (32-G2; 35-G3; 38-G4) - contestata de un candidat.
Intrebarea 31 G1 (39-G2; 40-G3; 44-G4) - contestata de 2 candidați.
Intrebarea 33 G1 (27-G2; 46-G3; 29-G4) - contestata de 2 candidați.
Intrebarea 34 G1 (26-G2; 47-G3; 37-G4) - contestata de un candidat.
Intrebarea 36 G1 (31-G2; 30-G3; 45-G4) - contestata de un candidat.
Intrebarea 37 G1 (49-G2; 44-G3; 36-G4) - contestata de un candidat.
Intrebarea 38 G1 (37-G2; 36-G3; 47-G4) - contestata de un candidat.
Intrebarea 41 G1 (47-G2; 31-G3; 35-G4) - contestata de un candidat.
Intrebarea 42 G1 (30-G2; 45-G3; 42-G4) - contestata de un candidat.
Intrebarea 45 G1 (28-G2; 34-G3; 41-G4) - contestata de un candidat.

Întrebarea 26 G1 (29-G2; 48-G3; 43-G4) – contestată de un candidat

Variante corecte de răspuns: A și B.

Contestatorul susține că doar varianta B ar fi corectă pentru că din modul în care este formulat răspunsul de la litera A reiese faptul că în materia protecției consumatorilor regula generală este aceea ca cererea să se introducă la instanța de la domiciliul consumatorului și numai în subsidiar la cea de la sediul profesionistului, iar acest lucru este în contradicție cu prevederile art.107 și art.113 alin.1 pct.8 din Codul de procedură civilă.

Comisia apreciază că prin contestație se adaugă la textul enunțului de la litera A. Astfel, formularea răspunsului nu induce ideea subsidiarității uneia dintre cele două competențe în raport cu cealaltă, ci pe aceea a alternativității lor, aşa cum rezultă întocmai din art.107 coroborat cu art.113 alin.1 pct.8 din Codul de procedură civilă. Așadar, contestația nu este întemeiată.

Întrebarea 27 G1 (38-G2; 32-G3; 39-G4) – contestată de șase candidați

Variantă corectă de răspuns: C.

Cinci dintre contestatori susțin că este corectă și varianta A de răspuns, pentru că cererea având ca obiect compunerea masei și cotele succesorale este evaluabilă în bani, astfel că poate fi de competența judecătoriei sau tribunalului, în funcție de valoarea obiectului său (mai mare ori mai mică de 200.000 lei). Doi dintre acești contestatori indică și doctrină juridică în susținerea acestei opinii (G.Boroi, M.Stancu, *Drept procesual civil*, Editura Hamangiu, 2015; conferință susținută de T.Briciu la INM).

Un alt contestator susține că problema tratată în varianta A de răspuns este o chestiune controversată, ce nu a primit o rezolvare unitară, sens în care se invocă opinii pretins contradictorii cuprinse în, pe de o parte, G.Boroi, M.Stancu, *Drept procesual civil*, Editura Hamangiu, 2015 și, pe de altă parte, A.Tabacu, *Drept procesual civil*, Editura Universul Juridic, 2013.

Comisia apreciază contestațiile ca neîntemeiate. Astfel, cererea având ca obiect doar stabilirea masei succesorale și a cotelor succesorale este o acțiune în constatare, iar nu în realizare, acesta fiind singura clasificare ce are relevanță pentru analiza variantei corecte de răspuns. Comisia subliniază că este indiferent caracterul evaluabil în bani al cererii, astfel că opiniile pretins contradictorii, în această privință, cuprinse în doctrina juridică sunt lipsite de importanță în speță.

Potrivit art.125 din Codul de procedură civilă, pentru acțiunea în constatare, competența instanței se determină după regulile prevăzute pentru cererile având ca obiect realizarea dreptului. Or, cererea specifică în realizare, în materie de succesiune, este partajul, care potrivit art.94 alin.1 lit.j) din Codul de procedură civilă este de competență în primă instanță a judecătoriei.

Întrebarea 28 G1 (34-G2; 42-G3; 40-G4) – contestată de un candidat

Variantă corectă de răspuns: A.

Contestatorul susține că și varianta B ar fi corectă printr-o interpretare *per a contrario* a dispozițiilor art.51 alin.6 din Codul de procedură civilă, în sensul că, din moment ce instanța dispune ce acte se păstrează, ea arată, implicit, și actele care se anulează.

Comisia apreciază că varianta B nu este corectă față de dispozițiile expuse ale art.51 alin.6 din Codul de procedură civilă, care stabilesc obligația instanței de a indica în încheiere

doar actele care se păstrează. De altfel, formularea textului de lege nu este întâmplătoare, ci ea stabilește regula potrivit căreia actele îndeplinite de judecătorul în privința căruia a fost admisă recuzarea vor trebui refăcute; doar prin excepție, și numai în măsura arătată prin încheierea de admitere a recuzării, acestea se mențin. Dacă, însă, în încheiere nu se arată nimic în această privință, toate actele judecătorului recuzat vor trebui refăcute.

Întrebarea 30 G1 (32-G2; 35-G3; 38-G4) – contestată de un candidat

Variante corecte de răspuns: B și C.

Contestatorul susține că variantele corecte de răspuns sunt A și B, față de dispozițiile art.143 din Codul de procedură civilă care se referă la suspendarea cauzei la cerere, sub condiția unei cauțiuni. În acest fel, implicit, contestatorul sugerează că varianta C de răspuns nu este corectă, dar fără a motiva.

Comisia apreciază contestația ca neîntemeiată, varianta A nefiind corectă pentru că potrivit art.143 alin.1 din Codul de procedură civilă suspendarea judecății se poate face doar cu plata unei cauțiuni în quantum fix de 1.000 lei, instanța neavând drept de apreciere nici asupra stabilirii cauțiunii și nici asupra quantumului ei, în vreme ce, potrivit variantei de răspuns, instanța ar avea un asemenea drept de apreciere.

De asemenea, varianta C este corectă întrucât, potrivit art.144 alin.2 din Codul de procedură civilă, hotărârea ce se dă asupra strămutării este definitivă.

Întrebarea 31 G1 (39-G2; 40-G3; 44-G4) – contestată de doi candidați

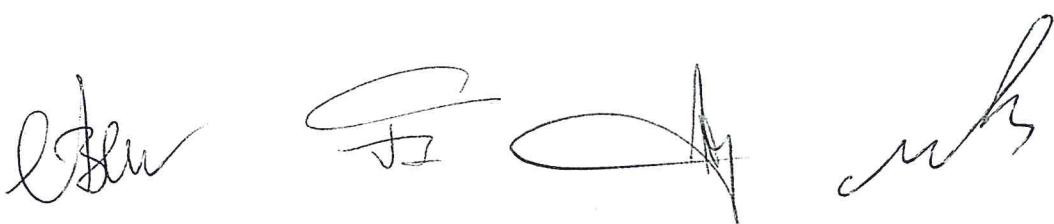
Variantă corectă de răspuns: B.

Unul dintre contestatori susține că varianta B nu este corectă pentru că posibilitatea instanței de a introduce forțat în proces, din oficiu, alte persoane, în cazurile și condițiile prevăzute de lege, nu constituie o derogare de la principiul disponibilității, ci o manifestare a rolului activ al judecătorului. De asemenea, este corectă varianta C, fiind mai apropiată de o derogare de la principiul disponibilității.

Al doilea contestator susține că, alături de varianta B, este corectă și varianta C, întrucât judecătorul are îndatorirea să stăruie prin toate mijloacele legale pentru a preveni orice greșală în aflarea adevărului, adică inclusiv să dispună administrarea probelor pe care le consideră necesare.

Comisia apreciază că cele două contestații sunt neîntemeiate, întrucât disponibilitatea și rolul activ sunt două principii diferite care guvernează procesul civil. Potrivit art.9 coroborat cu art.22 alin.6 din Codul de procedură civilă, care dau conținutul principiului disponibilității, părțile sunt cele care determină cadrul procesual, sub aspectul limitelor investirii (părți și obiect); totodată, părțile pot face acte de dispoziție cu privire la acțiune. Așadar, introducerea forțată a altor persoane, din oficiu, ca urmare a unor dispoziții legale, adică modificarea, sub aspectul părților, a cadrului procesual reprezintă o derogare de la principiul disponibilității; în consecință, varianta B este corectă.

În schimb, ordonarea de probe de către instanță nu modifică în nici un fel cadrul procesual sub aspectul părților sau al obiectului, astfel că nu se circumscrie principiului disponibilității. Dimpotrivă, conform art.22 alin.2 din Codul de procedură civilă, ordonarea de probe este o componentă a rolului activ al judecătorului; prin urmare, varianta C nu este corectă.

Întrebarea 33 G1 (27-G2; 46-G3; 29-G4) – contestată de doi candidați

Varianta corectă de răspuns: C.

Ambii contestatori susțin că este corectă și varianta A. Primul candidat pentru că, spre deosebire de art.63 alin.2 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia intervenția accesorie poate fi făcută până la închiderea dezbatelor, în tot cursul judecății, chiar și în calele extraordinare de atac, intervenția principală poate fi făcută numai în fața primei instanțe și înainte de închiderea dezbatelor. Cel de-al doilea, pentru că există în lege o diferență de exprimare cu relevanță asupra momentului procesual, în sensul că intervenția principală se poate face „înainte de închiderea dezbatelor”, iar cea accesorie „până la închiderea dezbatelor”.

Comisia apreciază că cele două contestații sunt neîntemeiate, întrucât subiectul presupune identificarea elementelor de diferență dintre cele două tipuri de intervenție voluntară, iar enunțul de la litera A nu conține un element de distincție, având în vedere că, în etapa judecării în primă instantă, ambele forme de intervenție pot fi făcute până la închiderea dezbatelor, potrivit art.62 alin.2 și art.63 alin.2 din Codul de procedură civilă. Așadar, acesta nu este un element de diferență, ci de asemănare. În acest context, trebuie subliniat că cele două formulări – „până la” și „înainte de” – sunt sinonime, marcând același moment procesual.

Întrebarea 34 G1 (26-G2; 47-G3; 37-G4) – contestată de un candidat

Variante corecte de răspuns: A și B.

Contestatorul susține că varianta A nu este corectă pentru că este incompletă, întrucât nu se menționează în enunț și că partea interesată trebuie să formuleze cererea în termenul prevăzut de lege, în opinia candidatului cele două condiții fiind cumulative și necesar a fi menționate simultan.

Comisia apreciază contestația ca neîntemeiată, varianta A fiind întrutoțul conformă textului art.186 alin.1 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia partea care a pierdut un termen procedural va fi repusă în termen numai dacă dovedește că întârzierea se datorează unor motive temeinic justificate. Varianta de răspuns nu viza întreaga instituție a repunerii în termen, ca să fie relevantă vreo altă condiție a admiterii sale, ci doar, punctual, condiția indicată.

Întrebarea 36 G1 (31-G2; 30-G3; 45-G4) – contestată de un candidat

Varianta corectă de răspuns: C.

Contestatorul susține că varianta C nu este corectă, iar varianta B este corectă, pentru că potrivit art.200 din Codul de procedură civilă cererea de chemare în judecată este supusă verificării și regularizării de către instanță, or, acceptarea variantei C ar conduce la eludarea etapei de verificare și regularizare, urmată de o judecată bazată pe o cerere care ar putea conține vicii sau cauze de nulitate.

Comisia apreciază contestația ca neîntemeiată, varianta C fiind corectă potrivit art.154 alin.5 din Codul de procedură civilă. Contestatorul face confuzie între două momente procesuale diferite, respectiv regularizarea cererii și comunicarea acesteia, cea din urmă fiind ulterioară. Astfel, abia după regularizarea cererii și eliminarea eventualelor încălcări ale condițiile impuse de lege în ceea ce o privește, urmează ca cererea să fie comunicată, iar această comunicare poate avea loc prin executor judecătoresc ori prin servicii de curierat rapid. Așadar, etapa de verificare și regularizare nu este în nici un caz eludată.

Întrebarea 37 G1 (49-G2; 44-G3; 36-G4) – contestată de un candidat

Variantă corectă de răspuns: A.

Contestatorul susține că nicio variantă nu este corectă, varianta A considerată corectă potrivit baremului fiind contradictorie. Astfel, nu este posibil ca o contestație la titlu împotriva unei hotărâri a unui organ de jurisdicție (altul decât instanța de judecată) să fie introdusă la instanța care a pronunțat-o, dacă acea instanță nu a pronunțat-o.

Comisia apreciază contestația ca neîntemeiată, în varianta A fiind vorba despre un singur titlu executoriu, emis de către o singură autoritate jurisdicțională. Faptul că se folosesc în privința acesteia, alternativ, termenii de „instanță” și „organ de jurisdicție” nu este de natură a duce la concluzia că este vorba despre două entități diferite, deci textul nu este contradictoriu.

Întrebarea 38 G1 (37-G2; 36-G3; 47-G4) – contestată de un candidat

Variantă corectă de răspuns: A.

Contestatorul susține că varianta B este corectă, iar nu varianta A, întrucât art.204 din Codul de procedură civilă nu precizează că o cerere de modificare a cuantumului obiectului este cerere adițională în adevăratul sens al cuvântului, ci doar că se ține seama de ea, trecându-se în încheierea de ședință. Contestatorul nu a motivat de ce varianta B este corectă.

Comisia apreciază contestația ca neîntemeiată, varianta A fiind corectă potrivit art.30 alin.5 din Codul de procedură civilă care stabilește expres că este adițională cererea prin care o parte modifică pretențiile sale anterioare. Așadar, nu mai era nevoie să fie făcută vreo precizare în acest sens în textul art.204 din Codul de procedură civilă.

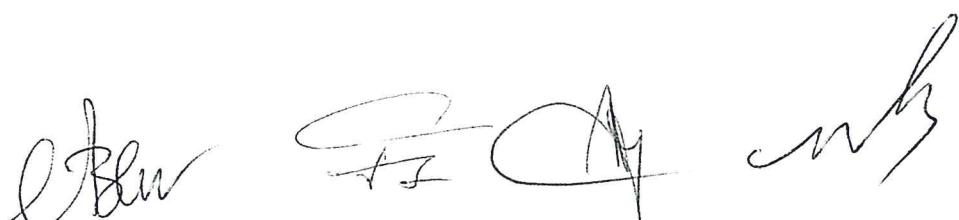
De asemenea, varianta B nu este corectă întrucât cererea prin care reclamantul solicită ratele ajunse la termen după sesizarea instanței poate fi formulată și după primul termen de judecată. În acest sens sunt dispozițiile art.397 alin.2 din Codul de procedură civilă, precum și 478 alin.5 din Codul de procedură civilă, interpretate *a fortiori*. Astfel, dacă se pot cere rate scadente și la un moment procesual mai îndepărtat față de primul termen la care toate părțile sunt legal citate, cum este, de exemplu, momentul formulării cererii de apel, cu atât mai mult ele se pot cere la un moment mai apropiat (respectiv, după primul termen la care toate părțile sunt legal citate).

Întrebarea 41 G1 (47-G2; 31-G3; 35-G4) – contestată de un candidat

Variantă corectă de răspuns: A.

Contestatorul susține că varianta B este și ea corectă, întrucât art.203 alin.2 din Codul de procedură civilă permite formularea oricărei măsuri asigurătorii, adică și a sechestrului asigurător, nu doar a celui judiciar, iar reclamantul poate formula cererea, chiar dacă ea se respinge.

Comisia apreciază contestația ca neîntemeiată, întrucât în speță sechestrul asigurător nu era o măsură care se putea solicita, față de dispozițiile art.952 din Codul de procedură civilă care prevăd că sechestrul asigurător constă în indisponibilizarea bunurilor mobile și/sau imobile urmăibile ale debitorului aflate în posesia acestuia sau a unui terț în scopul valorificării lor în momentul în care creditorul unei sume de bani va obține un titlul executoriu. În consecință, varianta B nu poate fi considerată corectă pentru că, în vederea indisponibilizării bunului ce formează obiectul litigiului, partea avea la dispoziție măsura asiguratorie a sechestrului judiciar, iar nu sechestrul asigurător. Altfel spus, prin exprimarea „poate formula”, varianta de răspuns

înțelege că o astfel de cerere este admisibilă, iar nu că reclamantul este în drept să folosească orice instituție de drept procesual civil, indiferent dacă este aplicabilă ori nu în speță.

Întrebarea 42 G1 (30-G2; 45-G3; 42-G4) – contestată de un candidat

Variantă corectă de răspuns: B.

Contestatorul susține că noțiunile „de fond, peremptorii”, sunt creații ale doctrinei, nefiind reglementate în Codul de procedură civilă, iar întrebarea nu trebuie formulată exclusiv pe baza doctrinei.

Comisia apreciază contestația ca neîntemeiată, întrucât subiectele se elaborează potrivit tematicii, iar în tematica afișată era inclusă și instituția excepțiilor procesuale. De asemenea, candidații aveau indicate, la bibliografie, lucrări de specialitate juridică, altfel spus, bibliografia nu se rezumă la legislația de bază. În plus, în toate lucrările de specialitate sunt clasificate și analizate tipurile de excepții procesuale, inclusiv cele „de fond, peremptorii” invocate de contestator.

Conform art.30⁷ alin.1 lit.A din Hotărârea CSM nr.439/2006 pentru aprobarea Regulamentului privind concursul de admitere și examenul de absolvire a INM, subiectele trebuie să fie în concordanță cu tematica și bibliografia publicate de INM, regulă respectată în speță.

Întrebarea 45 G1 (28-G2; 34-G3; 41-G4) – contestată de un candidat

Variantă corectă de răspuns: C.

Contestatorul susține că ar fi corectă și varianta B, întrucât toate hotărârile vizate în enunț sunt supuse acelorași căi de atac ca și hotărârea în legătură cu care s-au formulat, ceea ce reprezintă o trăsătură comună a lor.

Comisia apreciază contestația ca neîntemeiată, întrucât enunțul variantei B nu este integral corect, față de împrejurarea că nu toate hotărârile ce vor fi pronunțate în procedurile reglementate de art.442-444 din Codul de procedură civilă sunt încheieri. În acest sens sunt dispozițiile art.444 alin.2 și art.446 din Codul de procedură civilă din materia completării hotărârii.

Comisia de contestații,

P.